

For det andet skal vi ændre EU's måde at arbejde på. Vi har brug for en effektiv organisation, der kan træffe bindende beslutninger, og derfor skal flere beslutninger træffes ved flertal. Parlamentet bør have mere magt, der skal være mere åbenhed, EU skal blande sig i færre detaljer og til gengæld tage sig mere af det væsentlige.

For det tredje skal vi have forstærket EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Vi skal væk fra, at enkeltlande kan blokere for de fælles beslutninger. Vi skal have udbygget Vestunionen til at kunne håndtere fredsbevarende og fredsskabende samt humanitære opgaver.

For det fjerde skal vi forstærke EU-samarbejdet mod den internationale kriminalitet. Der er brug for et udvidet samarbejde med fælles regler for indrejse og med fælles regler for politisamarbejde og toldmæssigt samarbejde.

Disse fire punkter vil Venstre føre frem under de kommende forhandlinger med regeringen om et dansk forhandlingsoplæg til regeringskonferencen.

Og så vil jeg føje et femte punkt til. Vi bør arbejde for, at den økonomiske og monetære union kan starte den 1. januar 1999. Ganske vist er den sag ikke på regeringskonferencens dagsorden, men i tilslutning til regeringskonferencen skal der træffes en række vigtige beslutninger, og dér bør Danmark ikke spærre for udviklingen. Tværtimod har vi som et lille land en stærk interesse i den stabilitet, som en fælles valuta kan give, og vi bør være med fra starten.

Venstre ønsker et forhandlingsoplæg, der giver regeringen frie hænder til også at forhandle emner, som kunne føre til, at Danmark må opgive sine fire forbehold. De fire forbehold er et rent dansk anliggende, og derfor vil det være helt forkert at bringe dem ind på regeringskonferencen.

Regeringskonferencen må foregå frit og ubundet, og så kan vi slås om de danske forbehold bagefter, og da skal ingen være i tvivl om, at Venstre vil kæmpe for at slette forbeholdene, så Danmark atter kan være fuldt og helt med i EU-samarbejdet.

Vi må se i øjnene, at vi europæere i fremtiden selv må bære en større del af byrden ved at sikre vor egen frihed og fred.

Vi skal vænne os til ikke bare at være forbrugere af sikkerhed, vi skal til at være producenter af sikkerhed, og det får to meget afgørende konsekvenser for Danmark.

For det første må Danmark ved først give lejlighed indtræde i Vestunionen som fuldt og helt medlem. Der skal jo i de kommende år træffes ret afgørende beslutninger i Vestunionen om denne organisations fremtid, og da bør Danmark være med ved bordet, hvor beslutningerne træffes.

For det andet må Danmark være parat til at bære sin del af udgifterne til et troværdigt forsvar. Regeringen har fremlagt et udkast til forsvarsforlig, som indebærer en nedskæring af forsvarsbudgettet med i hvert fald 2,4 mia. kr. over en 4-års-periode. Det finder Venstre helt uacceptabelt.

Vi skal dreje den danske forsvarsindsats, så vi får plads til et stærkere internationalt engagement i fredsbevarende og fredsskabende militære aktioner som f.eks. vores indsats i Bosnien, men det må ske inden for en budgetramme, der er uændret i forhold til 1994, som var det sidste år i sidste forsvarsforlig.

Det er der flere grunde til: Dels er der behov for at afholde ret betydelige udgifter til nyt materiel og nyt udstyr i de kommende år, dels er udgifterne til den internationale indsats voksende, så selv inden for en uændret budgetramme bliver der altså færre midler til det hjemlige forsvar.

Der er heldigvis bred politisk enighed om, at Danmark må engagere sig i internationale fredsopgaver, men så må vi også sikre, at de soldater, vi sender af sted, har det bedste og mest moderne udstyr; alt andet er uforsvarligt.

For Venstre er det så vigtigt at få en afklaring af forsvarrets situation, at vi klart må sige til regeringen: Der bliver ingen aftale med os om finansloven for 1996, medmindre der forinden er indgået et flerårigt forsvarsforlig, og vi opfordrer stærkt statsministeren til at få forhandlingerne ud af dødvandet.

Så vil jeg gerne understrege, at Venstre arbejder for at få et forlig med regeringen om finansloven for 1996, men for at få en sådan aftale må regeringen tage fat på en række af de reformer, som hidtil er forsømt.

For det første skal vi have lavet en ægte reform af dagpenge- og bistandssystemet. Regeringens forslag er noget smålapperi. Der er enkelte gode skridt fremad, men for hvert skridt frem er der samtidig to eller tre tilbageskridt.

For det andet skal vi have bragt statens alt for store underskud markant ned, og vi skal have strammet udgiftspolitikken.